
AMOR SOTA PRESSIÓ

Sònia Boj

SÒNIA BOJ (Barcelona,1976) Ha publicat una novel·la fantàstica, *Zarkeginark, el camino del hielo* (2007), ha col·laborat en els reculls *A l'ombra del Decameró* (2014) i *Bestiari* (2017) i guanyat diversos premis (Premi Ictineu 2010 al Millor Conte escrit en català per «Descodificació aberrant», publicat a la revista *Catarsi*; Premi Solidari Hospital de Sant Pau 2011 per «I tu per què no en dones? »). Havent cursat estudis tècnics industrials, escriu qualsevol gènere que li permeti purgar tota la tinta negra que li transpira pels porus.

Amor sota pressió

A la fàbrica n'han passat moltes i de molts colors, però allò del Roman i la Marina és una història que no m'he pogut treure mai del cap. Encara els veig allí, tal com me'ls vaig trobar al matí, tot fent la ronda de seguretat, aturats per sempre en una imatge que m'ha quedat gravada al cervell. Ningú sap exactament com va anar, és clar, però el que vaig veure enregistrat al sofisticat sistema de videovigilància em porta a encaixar les peces, a fer-me una idea (trobo que força acurada) del que va passar durant el torn de nit d'aquell maig de l'any 2000.

El Roman ja portava dies com endinsat en si mateix, tots ens n'havíem adonat; alguna cosa li voltava pel cap que el distreia de la feina. Uns testimonis em van explicar que, aquella nit, havia reparat el tub d'aire comprimit de la màquina equivocada, que el tornavís li relliscava de les mans a cada moment i que, quan va voler buidar el dipòsit de l'aire

condicionat del despatx del director, li va caure tota l'aigua condensada al cap. Massa errors per a un tècnic de manteniment tan professional com era ell.

A les 2:30 h., després de la pausa per sopar, va sortir del menjador de la fàbrica amb el cap cot i les espatlles encorbades, com si el pes del món recaigués sobre ell. L'encarregat del torn de nit, en Gonzalo, li havia dit a primera hora que reparés la fresa del sector de Mecanitzats prioritàriament, i encara no havia pogut arribar-s'hi. Tenia cinc missatges de veu enregistrats al mòbil d'empresa. Eren d'ell, força empenyat. No era bona idea ignorar el Gonzalo. Era un cretí que et podia fer la vida impossible si no li feies la gara-gara, tothom ho sabia. I em consta que, especialment al Roman, li tenia ganes des de feia anys.

A les 2:38 va arribar al sector de Mecanitzats, empenyent el carro d'eines que prèviament havia recollit del taller. La incidència marcada al registre explicava que una eina de tall de la fresa s'havia partit per la meitat i havia quedat travada al mandrí. Era un mandrí de diàmetre 3 aflat com una mala cosa (jo no en sé gaire, de mecànica, que soc guarda de seguretat, però amb els anys que fa que treballa a la indústria alguna cosa he après). Pel que vaig apreciar en la filmació de la càmera exterior frontal de la fresa, el Roman es va trobar amb què no hi havia forma humana de treure-la. Va estirar, girar, colpejar amb la maça, res:

l'eina no volia sortir. A les 3:35, el seu telèfon va rebre una trucada (en el missatge de veu es van enregistrar els renecs del Gonzalo demanant on s'havia ficat i per què encara tenien la màquina aturada). La vibració inesperada del mòbil sembla que el va espantar i, de l'ensurt, les alicates de pic de lloro amb què estava remenant el mecanisme li van colpejar els dits i, en l'acte reflex d'apartar la mà, es va tallar el dors amb el tros de mandrí que es resistia a ser reemplaçat.

—Collons! —va xisclar el Roman de cara a la càmera. Per uns instants, el tall va quedar obert com uns llavis fins, però de seguida aquella boca es va omplir de sang. Sembla que no podia aturar l'hemorràgia—. Cagum Déu, Cagum la puta d'orus consagrada...

Es van trobar tres pilotes de paper absorbent industrial al terra de la fresa ben sucats amb la seva sang, d'aquí la meva conclusió que hauria sortir marejat de l'interior de la cambra del torn industrial. A les 3:42, va creuar la fàbrica en direcció als lavabos més propers, deixant un reguerot de gotes per allí on passava. El soroll de les premses hidràuliques de la secció contigua als Mecanitzats emmudien els seus renecs en la gravació i cap dels operaris interrogats, atrafegats per complir amb la producció (i cobrar el plus) no es va preocupar de saber per què el tècnic de manteniment corria pels passadissos.

En arribar als lavabos, va obrir la porta de bat a bat, oferint un angle de visió perfecte per a la càmera número 2 del passadís central. Va netejar-se la mà com va poder. Penso que l'aigua i el sabó li van fer veure que, de fet, no era un tall tan profund, només una rascada, però les seves ganyotes indicaven que li devia coure força. Però el dolor que el Roman sentia més no era aquell tall que, en altres circumstàncies, un home fort com ell hauria passat per alt. El dolor, aquell pes que li corbava les esquenes era degut a què la seva dona, l'Engràcia, se li havia endut els fills i no podia treure-s'ho del cap. L'Engràcia, uns dies després, em va explicar molt afectada que recordava constantment aquella maleïda discussió definitiva, la que va fer que, ben farta, empaquetés la roba i els nens. Ja no puc més, li havia dit ella.

—Ja no puc més, ja no puc més... —Les paraules del Roman van quedar enregistrades, ben audibles, a la cinta. Amb la mà sota l'aigua, va començar a plorar, amb uns sanglots que li feien venir basques. Plorava com no he vist mai plorar un home: devia sentir que el seu món s'esmicolava sota els peus. Amb els mocs que li queien, va obrir la farmaciola que hi havia al costat del mirall i en va treure una tireta d'aquelles grosses.

El seu estat nerviós li havia fet perdre la traça i la perspectiva; va intentar col·locar-se la tireta, fent maniobres

estranyes amb el dit polze mentre provava d'estirar el pape-ret que cobria la pega amb l'índex acompanyat per la resta de dits, però només va aconseguir que s'enganxés amb ella mateixa i quedés inservible. La va llançar a terra i en va prendre una altra. Res. Impossible.

—Puto inútil! Inútil, impotent!

L'Engràcia també em va aclarir aquest comentari: feia mesos que no feien l'amor i ell no volia anar a un especialista. Simplement no en tenia ganes, deia. En l'última revisió mèdica, al Roman se li va detectar un principi d'hèrnia engonal. No podia fer esforços, havia estat la recomanació mèdica. Però no li havia explicat a l'Engràcia, simplement s'havia anat tancant en si mateix.

—Molt bé! Necessito ajuda...

A les 4:05 h., el Roman va treure el cap per la porta del lavabo i va fitar els operaris de màquina que tenia més a prop. Tot homes, rabassuts, vestits amb la granota blava i ulleres de seguretat, bruts, amb dues taques rodones sota les aixelles. Va tornar cap a l'interior del lavabo, sortint de càmera. Va tardar dos minuts a tornar a treure el nas. Tenia els ulls botits de tant plorar; els llagrimots li havien fet solcs a la brutícia de la cara, plena de greix de rodaments. Potser va ser en aquells dos minuts que li va venir al cap la Marina, l'única dona mecànica de la fàbrica. Perquè, li demanaries a un home que et curés la mà?

A les 4:10 va sortir del lavabo en direcció a la zona de Premses. La Marina era bona noia però se l'havia de conèixer, deien. Treballava a la secció de Premses Hidràuliques 2, la que tenia més nombre d'accidents laborals, la que ningú volia perquè era la que tenia les màquines més velles, amb menys seguretat i que feien més soroll. La Marina, que mai deia que no a res per por a represàlies, s'ho menjava tot, això deien. Cap dona havia suportat tot el que ella havia suportat, sobretot per part del Gonzalo, si els rumors que corrien eren certs. I, coneixent aquell encarregat, ho podien ben bé ser. El Roman va arribar a la secció de la Marina a les 4:30 h. Part de la conversa estava encoberta pel so de les premses però s'entenia força.

—Hola!

—Què?

—HO-LA!

—Hola! Què passa? —La Marina, de forma automàtica, contestava a la defensiva.

—No res, d'això... Em pots donar un cop de mà? —Li va ensenyar la ferida.

—Reno! Quin tall! Anem... —Les faccions del Roman es veien clarament més relaxades després de demanar ajuda—. Et mareges?

—No, no, estic bé...

De totes maneres, la Marina, actuant amb l'eficàcia d'una

infermera experimentada, el va fer seure a la tassa de vàter del lavabo de noies que feia poc li havien habilitat al costat del seu lloc de treball. Durant anys havia estat anant amunt i avall de la fàbrica per anar al d'oficines, fins que algú va tenir la pensada de despenjar el cartell d'«Homes» del bany que tenia a tres passes (que ningú feia servir) i col·locar-n'hi un que hi deia «Dones». Davant meu, l'encarregat li va explicar que així no aniria remenant el «culet» per tota la fàbrica amb l'excusa del lavabo, que havia rebut queixes que distreia els homes de la seva tasca. Era mentida, jo no havia sentit cap queixa: el Gonzalo era un cretí.

El que va passar a continuació no va ser enregistrat perquè la Marina va tancar la porta del bany amb un cop de peu. Però les proves físiques que hi vam trobar i la meva experiència (i també la meva imaginació) em fan pensar que la cosa devia anar així...

La Marina potser va prendre-li la mà ferida i la va tornar a netejar, sota l'aigua i amb molt sabó. El Roman devia sentir un no-sé-què dins l'estómac, una escalfor que li ompliria el ventre i que voldria anar més avall, per reanimar-li allò que ja es creia que estava ben mort. Imagino que es va posar vermell. Però la Marina hauria continuat l'operació fins a trobar-la ben neta, fent córrer l'aigua no només per la mà, sinó per tot l'avantbraç, acaronant-li la pell fins que els pèls del Roman s'haurien posat de punta. En algun moment,

hauria agafat el pot de iode i n'hi hauria tirat un raig. Això li hauria cogut força i segur que es va queixar.

—Si pica, cura —potser va deixar anar la Marina, rient sota el nas. També sentiria una escafloreta humida amb aquell homenàs sotmès a la seva voluntat. El cert és que era força atractiu, el paio. Alt, musculat, a la meitat dels quaranta. Imagino que la Marina havia observat com, amb el pas dels anys, se li havia omplert la barba d'uns filets blancs i potser hauria arribat a la conclusió que el feien molt interessant. Un cop em va dir que era un dels pocs homes de la fàbrica que no li havia dit mai una paraula fora de lloc. Potser era l'únic que la respectava com a col·lega. En realitat, mai vaig veure la Marina utilitzar amb el Roman la seva tècnica de bordar com un gos, ben fort per prevenir un atac no desitjat, com ens feia a la resta.

M'imagino que la dona es va acostar per agafar un tros de paper de vàter i es va posar a dos centímetres d'ell, sentint l'escalf que desprenia. Faria olor a suor i greix de rodaments, una flaire, sospito, més que agradable per a la Marina. I llavors, des de tan a prop, es devia adonar dels reguerots que les llàgrimes havien deixat a la seva pell bruna. Es devia posar dreta i, mal interpretant l'angoixa de l'home, se li hauria entendrit el cor i, en lloc d'eixugar el sobrant del iode amb aquell tros de paper de vàter que vam trobar al dia següent, li va netejar la cara. Imagino que li va regalar un

somriure. Tenia un somriure encantador, la noia. El Roman potser va tancar els ulls, avergonyit, incapaç de donar explicacions però està clar que es va deixar fer. Un possible gest de la Marina, agafant-lo de la barbeta, va ser el permís per anar una mica més enllà. Amb els ulls clucs, s'hauria atrevit a agafar-li la cama, només tocar-la, atraient-la una mica cap a ell, una mica més. La Marina (podem pensar) es va deixar anar i, amb un impuls maternal, li devia besar el front i acaronar-li la cara. De ben segur que sabia que era un pare de família, però és evident que, en aquell instant màgic, cap dels dos pensaria en res més que en satisfer l'anhel, en fruit d'un cos desconegut pel pur plaer de gaudir. Li hauria plantat un petó breu en una galta i després a l'altra... Imagino una pluja de petons sobre el desert del seu cos massa temps afectat per la falta d'autoestima. I la respiració de l'home devia canviar: estaria força excitat. La mà que no tenia a la pica del lavabo pujaria de la cama al cul de la Marina i l'aproparia fins que els seus llavis toquessin la roba que li cobria la panxeta. Aquella nit la Marina no duia la granota, sinó uns pantalons i una camisa blau fosc amb les sigles brodades de l'empresa. El Roman, penso, voldria saber què hi havia a sota. Oblidant-se del iode i la ferida, de la dona i els fills, li hauria descordat els pantalons i li hauria trobat unes calcetes blanques que feien olor de flors de primavera. S'hauria posat dret, encara sense obrir els ulls, i li hauria

besat els llavis. Ja només tindria una cosa al pensament: de quin color serien els seus mugrons? Tres botons blancs es van trobar al bany: el Roman hauria perdut el control en treure-li la camisa i la va esquinçar. Per imatges posteriors, sabem que eren marrons, rodons, ben grossos, aquells que no et caben a la boca d'un sol mos. Estic segur que els va succionar, primer un, després l'altre, fins que la Marina va gemegar amb força, amb moltes ganes de sentir el plaer (so enregistrat en l'àudio de la càmera número 14 de la secció de Premses a les 5:15h.). Cap més gemec posterior. Potser el Roman li va tancar la boca amb la mà ferida, mentre amb l'altra, tenint-la atrapada entre la paret i el seu cos, li buscava el sexe per jugar-hi una estona, el dit polze al clítoris i els altres dos ben endins, removent-los, buscant aquell punt interior que l'havia fet gemegar ben fort minuts abans. Ella s'abraçaria a ell perquè ja no podria fer res més que deixar-se explorar i ser llepada. Potser en aquell moment ell li abaixaria els pantalons (els vam trobar en un racó, tacats de iode i sang) i enfonsaria la llengua dins d'ella, lubricant encara més el camí que en pocs segons ompliria amb el seu sexe ben erecte, com no se l'hauria sentit en molts mesos, potser en anys. Els de la científica van trobar restes de tota mena de fluids per tot arreu del lavabo: la pica, les parets, el vàter... El Roman l'hauria agafat de les cuixes, per sota el cul, i la Marina, que entendria la intenció, hauria fet un

saltet per enroskar-se-li a la cintura amb les cames i, amb la vagina ben disposada, el trepant del Roman hauria fet un moviment brusc per penetrar-la de cop, xocant contra la paret, la farmaciola i la porta tancada. La mateixa càmera numero 14 va enregistrar el moviment inusitat de la porta del bany: endavant i endarrere, endavant i endarrere. En Roman era fort, però penso que l'hèrnia li devia fer un mal brutal, havia d'acabar ràpid.

—Em corro, em corro...—hauria declarat.

—No, no, encara no, espera, tinc una idea!! —devia demanar ella.

Eren les 5:48 quan la càmera número 14 de la secció de Premses Hidràuliques 2 els va captar sortint del lavabo: la Marina arrossegava el Roman, el qual intentava caminar amb la granota rebregada als turmells.

—Què fas! Ens veuran! —va dir ell mirant a dreta i esquerra. Declaració audible en àudio.

—Per aquí no passa mai ningú! Vine! —va respondre ella, vestida només amb la camisa oberta.

Arrossegant els peus, i subjectant-se el penis com si tingués por de perdre la trempera, el Roman es va deixar endur fins a la premsa principal, la més grossa, quatre per quatre metres de taula d'acer, amb una obertura de gola de cinc metres d'alçada entre la taula i la plataforma corredissa superior. La seva pressió nominal era de gairebé cinc tones.

Era necessària una escaleta mòbil per pujar fins a la taula d'acer de la premsa, que estava a uns dos metres del terra. La gola, l'espai interior de la premsa, era tan gran que hi cabien perfectament de peu.

—Jau! —va ordenar-li la Marina. La càmera número 15 enfocava directament l'interior de la gola. Ella va col·locar-se a sobre de l'home i va fer un gest la intenció del qual avui encara em pregunto: va mirar a la càmera i va fer-li l'ullet. S'estaria dirigint a algú en concret?

La taula d'acer havia d'estar freda, però el Roman ho hauria trobat un contrast agradable, per la seva expressió: estava amarat de suor. Va permetre que li llepés la broca fins deixar-lo ben bé «al punt». Ella se la va introduir a poc a poc, primer la punteta, amb moviments circulars, que allò era gran i intueixo que la primera penetrada hauria sigut dolorosa. Un cop aconseguit que tot aquell bé de Déu entrés al cau, es va alliberar de la camisa que li venia dues talles gran i allí, sobre l'home més atractiu de la fàbrica (deien) va saltar i saltar fins que tots dos, podríem dir que a un mateix temps, van arribar a l'orgasme més animal que mai haurien experimentat. O això ens va semblar el primer cop que vaig revisar les cintes. Eren les 6:00 quan va sonar la botzina que anunciava el canvi de torn. Però cap dels dos no es va moure de la seva postura. Presumiblement, no la van sentir. Penso que voldrien allargar aquell moment inesperat, l'un dins de

l'altre i, potser, cap dels dos s'atrevia a enretirar-se, a tornar a les seves vides reals. A la gravació se'ls veu immòbils, pan-teixant, mirant-se als ulls. Potser, si no hagués passat allò, aquell precís instant hauria estat l' inici d'una història més enllà del sexe fortuït. Potser no.

Segons després de la botzina, les càmeres del passadís central van enregistrar la lenta retirada dels noranta treballadors del torn de nit (menys dos), visiblement esgotats, que, com en una d'aquelles pel·lícules de morts vivents, s'incorporaven al passadís central des de les diferents seccions, arrossegant les feixugues sabates de seguretat cap als vestuaris, passant puntualment per les màquines de fixar. Allí es creuaven amb els del torn de matí que els substituirien als seus llocs de treball, a poc a poc, sense intercanviar res més que un imperceptible bon dia.

—Cony de Marina! —va queixar-se l'operari nouvingut de la secció de Premses Hidràuliques 2—. La tia ha fotut el camp i ni tan sols m' ha deixat activada la premsa.

L'operari del torn de matí, aliè als dos amants, va prémer el botó verd del comandament de la premsa central, la més gran, de la qual, des d'on ell era, no en podia veure el contingut sense pujar a l'escapeta mòbil que havien utilitzat el Roman i la Marina uns minuts abans. La plataforma corredissa superior va baixar de cop amb un terrabastall que feia tremolar el terra, com sempre. Es va aixecar i va tornar

a caure, en una cadència constant. La càmera número 15 ho va enregistrar, a les 6:05 d'aquell maig de l'any 2000.